

Vyšel 1. díl Kroniky Apoštolské církve

Nezařazené | 31.5.2021 @ 15.51

On tedy vyšel už asi před půl rokem a stále je k mání v mém oblíbeném e-shopu www.danielknihy.cz. Parafrazovat její obsah zde nemá smysl, protože bych tím čtenáře ochudil o ten *thrill*, jakož ani recenzovat ji, a to proto, že jsem se ke zbytečné kontroverzi okolo jejího vzniku již vyjádřil v článcích [Odpověď na běžné argumenty v neprospěch Aleše France](#) a [Teze k problému tolerance či podpory Aleše France](#) jako jednoznačný podporovatel tohoto díla, aniž bych kdy zaváhal nebo změnil názor.

Tu kontroverzi pokládám za zbytečnou proto, že jsem do této chvíle nenarazil na žádný důkaz o jakémkoli faktickém omylu, a to ani po diskusi s některými Francovými zdroji i s jeho kritiky. Odmítavé postoje se opírají v lepším případě o pocit z Francova tónu, v horším případě o hysterii či mystifikaci. (Prosím tě nicméně, čtenáři, pokud mi stále něco uniká, abys mi to ozřejmil písemně na adresu zoueqnq@r0euc0!u. Neozřejmuj to na žádné radě, na kterou nechodím. Ozřejmi to v e-mailové schránce, do které chodím. Nebo jinak.

Abys pochopil můj dobrý pocit z díla jako je toto, dovoluji si citovat úvodní odstavce své předmluvy, v níž jsem se pokusil naznačit, co je pro mou generaci a pro lidi jako já v sázce.

Byl rok tuším 1997, letní tábor pořádaný jistým sborem Apoštolské církve byl v plném proudu a bylo dopoledne, čas setkání skupinek. Mladý vedoucí, který se později stane pastorem, vysvětluje oddílů dětí od 6 do 14 let základní rozdíl mezi nominálním křesťanstvím a živou vírou: „Jsou křesťané, co jsou jako ponorka. V neděli přijdou třeba do kostela, tam se vynoří, ale potom se během týdne starají o svoje věci. Opravdová víra ale musí zůstat stejná od neděle až do další neděle.“ Takový byl a je étos letničního křesťanství, které i ve své nejzralejší podobě trvá na absolutní konsekvenci věrouky, praxe a prožitku víry. Pro letniční neexistuje slepé místo, kam Bůh nevidí (Ž 139), kam nezasahuje autorita Kristova díla spásy (1Kor 6) a kam Duch nevane (J 3), takže i když intenzita duchovních prožitků může v etapách jejich životů slábnout či silit, poněti o absolutním závazku vůči církvi jako tělesu těch, kdo poznali Boha stejným způsobem, často přetrvává i po přetřhání formálních vazeb. Právě v tomto světle je potřeba rozumět této knize. Je to Kronika různých lidí nestejných povah, kteří by se bez evangelia ani nepotkali, ale v této kapitole dějin se střetli, protože měli jedno společné: výše popsanou víru v absolutní mandát Trojjediného Boha pro řízení svých životů.

Pro nás kvazipamětníky, jejichž život začal přibližně k datu prvních zde popisovaných událostí, je Kronika nejen médiem nostalgických vzpomínek, ale především osnovou, která vysvětluje vývoj prostředí, v němž jsme strávili dětství a dospívání. Jako jedno z dětí funkcionářů Apoštolské církve proto plesám nad systematičností tohoto díla a přeji si širokou diskusi nad jeho obsahem. Čtenáři, který by snad tuto Kroniku či některé její pasáže pokládal za „praní špinavého prádla“, chci vyvést z omylu. Pro mou generaci nejde o špinavé prádlo, ale o to, čeho jsme i v blažené dětské nevědomosti byli součástí. Má-li nám zbýt pro Apoštolskou církev naděje do budoucna, musíme znát její minulost po stinné i světlé stránce, jako měl Izrael znát vedle vyvedení z Egypta i putování po poušti a vedle příběhu o obětování Izáka i příběh o zapření Sáry.

[Dokončení předmluvy naleznete v Kronice...]

— Michael Buban v předmluvě k FRANC, Aleš. Kronika Apoštolské církve: 1. díl. Brno: Tribun EU, 2020. ISBN 978–80–263–1596–4.

<https://selah.cz/nezarazene/vysel-1-dil-kroniky-apostolske-cirkve/>